

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתפד

ערב שבת קודש פ' בחוקותי, י"ב אייר ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ואחת שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ט שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' פז פייזל ע"ה
בן - יבלחט"א - ר' דוד שיחי שוסטערמאן
נקטף בדמי ימיו, בן ל"ז שנה,
ליל מוצאי אחשי"פ, כ"ג ניסן ה'תשע"א
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י

אנ"ש זלאס-אנדזשעלעס, קאליפארניע

שיחי

* * *

IN HONOR OF

שיחי Mr. & Mrs. Michael and Malka Chana (Jeanne)
Zaghi

On the occasion of their wedding,
Monday, 19 Iyar, 34th of the Omer, 5771

(כמנהג אהבנ"י הספרדים שליט"א)

*

**"MAY THEY BUILD AN EVERLASTING JEWISH HOME,
BASED ON THE FOUNDATIONS OF TORAH AND MITZVOS, AS
THEY ARE ILLUMINATED IN THE TEACHINGS OF CHASSIDUS."**

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולענין ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר ז"ל מרת חש"א ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה
ולענין ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולענין יוסף ב"ר אר"י ע"ה
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחי - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

דולרים - זה כבר לא מטבע מהלכת! / משיחת ל"ג בעומר התשל"ח

9 זמן הגאולה

לדרוש מהבעל: "ענד מתי"?! / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

אם כל היהודים יגזרו יחד שמשמיה יבוא מיד... / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

13 וילחום מלחמת ה' - וינצח

העצה היחידה שנשארה שהגוי לא ירצה לקחת / שיחות בענין שלימות העם והארץ

15 כתב יד קודש

ברכת שהחיינו בהדלקת נרות שבת ויו"ט בפעם הראשונה / הגהת כ"ק אר"ש בשיחת כ"ה א"ר החש"ז

לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחוה מוסיא שיחיו שגלוב

מדור ה"דבר מלכות"
מוקדש לזכות
הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו ולזכות דוד יעקב בן מינדל ש"י, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו וילדיהם: עדן שרה ושהם מרדכי שיחיו ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי' ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה ש"י ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי' ולזכות צבי בן חי' רחל ש"י

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-675-5771
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ברכת שהחיינו בהדלקת נרות שבת ויו"ט בפעם הראשונה

בקשר עם הדלקת נרות ש"ק ויו"ט ולקראת חג השבועות, מובא בזה צילום (מוקטן) נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על הערה 37 בשיחת יום א' פ' במדבר, כ"ה אייר ה'תש"נ - בהכינוס העולמי דנשי ובנות חב"ד תחינה -

(נדפס בספר השיחות תש"נ ח"ב ע' 481)

(37) ובי"ט - גם ברכת שהחיינו. ולכן, כדאי ותכן שיתחילו להדליק פעם הראשונה

מסופר ש...
(38) לק"ש חסיו ע"י 168 האילך. חסיו ע"י 146 האילך. ועוד.
(39) ראה שר"ע אה"יז שם סרמ"ב ס"ב.
(40) שם ס"י. ושרי.
(41) אצ"פ שמתור להן לקיים ולברך על מצוות עשה שהומן גרמא (שר"ע אה"יז אר"ח ס"יז סי"ג), ועו שמצונו במיכל בת שאל שוח"ה מנחת תפלין (שיחובן צ"י, סע"א).

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה), יחד עם קטע מהשיחה השייך להערה:

כניסת השבת בכל בתי ישראל נעשית ע"י הדלקת נרות שבת, אשר, עם היות ש"אחד האנשים ואחד הנשים חייבים להיות בבתיהם נר דלוק בשבת", הרי, "הנשים מוזהרות בו יותר מפני שמצויות בבית ועוסקות בצרכי הבית", וכנהוג בכל בתי ישראל שהדלקת נרות שבת נעשית ע"י הנשים, וכן הבנות, שבהגיען לכלל הבנה מדליקות בעצמן ומברכות על נר שבת ויו"ט³⁷ (כמדובר כמ"פ³⁸).

(37) ובי"ט - גם ברכת שהחיינו. ולכן, כדאי ונכון שיתחילו להדליק פעם הראשונה תיכף בחה"ש, שאז יברכו שהחיינו גם על התחלת קיום מצות הדלקת נר יו"ט ושבת. והמהדרות להתחיל בש"ק הקודמת - יקנו להן שמלה חדשה.

לע"ז הרה"ח הרה"ת ר' יעקב זלמן חיים בהרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה סעמיועלס

נלכ"ע ביום כ"ג כסלו ה'תשמ"ז - ת.נ.צ.ב.ה.

ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת רחל תחי, ולזכות בניהם ובנותיהם: מרת בת שבע דבורה ובעלה הרה"ת ירוחם פישל גדלי' הכהן ש"י בראנשטיין, מרת גיטל מלכה ובעלה הרה"ת אברהם ישראל ש"י ביסטריצקי, הרה"ת שמואל מאיר וזוג' מרת נחמה ש"י סעמיועלס, הרה"ת יוסף יצחק וזוג' מרת מרים קיילא ש"י סעמיועלס, וכל בני משפחתם שיחיו

לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

כדי-כך הגיע מצב הדברים, שעל-ידי הנהגה כזו מעמידים נפשות עם-ישראל (שאפילו "נפש אחת" הרי היא "עולם מלא") **בסכנה ממש**,

וכפי שקרה במלחמת לבנון, שלפי דעת כל המומחים בעניני צבא – הן דבני-ישראל והן (ועוד יותר) דאינם-יהודים – אם היו נכנסים לשם על מנת לסיים המבצע תיכף ומיד, אפשר היה לסיימו במשך **ימים אחדים** (ועתה כבר מודים הכל בכך),

[ובפרט שנשיא ארה"ב נסע אז אל מחוץ למדינה ושהה שם כמה ימים, שנתן אפשרות לבצע את הענין בלי לחצים מארה"ב, שכן היה לנשיא ארה"ב תירוץ מוכן על אי-לחצו בכך שנמצא מעבר לים].

ויתירה מזו: דיעה זו הושמעה גם מפי שר (שבעבר היה איש בצבא), בהדגישו, אמנם, שדעתו זאת היא רק על-פי שיקולים צבאיים, אך למסקנא, היות והוא גם פוליטיקאי – ואצלו אין למעלה מפוליטיקה... – הנה מצד שיקולים פוליטיים אין לסיים המבצע!

[הכל יודעים שפוליטיקה מורידה לשאול תחתית ר"ל. אמנם – טוען הוא – מאחר שאין דבר למטה ממנו, הרי זה גופא ראייה שאין לך דבר יותר גדול שמוכרחים להתחשב עמו...]

– על-פי ההלכה, כאשר יש שאלה בענין השייך לצבא – יש להתנהג על-פי הוראות המומחים לעניני צבא. אולם תנאי עיקרי בדבר – שדעתו מבוססת רק על שיקולים **צבאיים** טהורים (שזוהי מומחיות), שאז על-פי הלכה יש חזקה ד"אין אומן מרעה אומנתו" [– אין אומן מקלקל אומנתו]; מה-שאין-כן כאשר מחווה דעתו על-פי שיקולים פוליטיים – ועל-אחת-כמה-וכמה אם לקח שוחד (ובפרט אם הבטיחו לו בגדי-שרד השוים אלפי-דולרים... או כסא של שר (שעל-ידי-זה תהיה לו האפשרות לוותר על עוד ענינים כו') וכיוצא-בזה) – אין לו שום סמכות על-פי הלכה –

ורחמנא-ליצלן נתקבלה דעתו, ותמורת זה שמבצע זה היה יכול להסתיים במשך ימים אחדים ממש (כדי למנות את מספר הימים לא היו צריכים להשתמש בכל עשר האצבעות – גם אצבעות יד אחת היו מספיקות...) – נצטוו אנשי הצבא היהודי להשאר על עמדם מבלי לתקוף את האויב ולא לסיים מלאכתם ("את אשר החלו לעשות"), ועל-ידי כך נפלו, רחמנא-ליצלן, **מאות קרבנות** (נוסף על הפצועים)!

ועוד זאת – שלאחרי כל זה לא נפעל מאומה והוצרכו לעזוב את המקום **בבזיונות!**

ואין להאריך בדבר המצער עד כדי הבהלה ממש. ובכלל, אין כאן המקום לדבר שלא בטובתם של ישראל, ורק מזכירים זאת בקיצור, אולי יועילו הדברים עכ"פ מכאן ולהבא. (משיחת פורים ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקוים היעורר הקיצו ורוננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

דולרים - זה כבר לא מטבע מהלכת!

"תניא ר"ש בן יוחי אומר בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה שבכל מקום שגלו שכינה עמהן" ● אומרים ליהודי, שעוד לפני עבודתו הפרטית לצאת מהגלות - לא משאירים אותו לבד שאז ביכולתו לחשוב כיצד אפשר להסתדר עם כל העולם - אלא מלכתחילה כבר "שכינה עמהן" ● אומרים לו: תרחם על הקב"ה! השכינה נמצאת יחד איתך בכל מקום - בשעת הליכתך לבנק, וכאשר אתה יושב "מאחוריי" הנהג ונהנה מענינים של מה בכך ● תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס מקום! יאמרו לו: יש לך כל כך הרבה דולרים, מי צריך את זה עכשיו?! זה כבר לא מטבע המהלכת! ● משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

ושב ה' אלקיך את שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב, מלמד שהקב"ה שב עמהן מבין הגלויות".

ולכאורה אינו מובן:

(א) כיון שהגמ' אומרת "בכל מקום שגלו שכינה עמהן", לשם מה זקוקים לפרט אח"כ "גלו למצרים שכינה עמהן" ו"גלו לבבל שכינה עמהן"?

(ב) אפי' אם נאמר שהגמ' רוצה להביא ראיות מהפסוקים, הרי יכלו לכתוב "בכל מקום שגלו שכינה עמהן, שנאמר הנגלה נגליתי לבית אביך בהיותם במצרים וגו', גלו לבבל שכינה עמהן שנאמר³ למענכם שלחתי בבלה, ואף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן שנאמר⁴

א. כיון שנמצאים ביום שמחתו של רשב"י, יקשרו זאת עם מאמר של רשב"י הפותח במילים "תניא ר"ש בן יוחי אומר כו".

הגמרא אומרת: "תניא ר"ש בן יוחי אומר בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה שבכל מקום שגלו שכינה עמהן, גלו למצרים שכינה עמהן שנאמר² הנגלה נגליתי לבית אביך בהיותם במצרים וגו', גלו לבבל שכינה עמהן שנאמר³ למענכם שלחתי בבלה, ואף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן שנאמר⁴

(1) מגילה כט, א.

(2) ש"א ב, כז.

(3) ישע"י מג, יד.

(4) נצבים ל, ג. וראה גם פרש"י עה"פ.

לפרט ש"גלו למצרים שכינה עמהן" ו"גלו לבבל שכינה עמהן"?

ג) מהו החידוש בזה ש"אף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן" – הרי כל הסיבה להמצאותה של השכינה בגלות היא רק בגלל שבנ"י נמצאים בגלות, ומובן שכאשר יוצאים בנ"י מהגלות יוצאת השכינה עמהם – ומה קא-משמע-לן בזה ש"אף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן", עד כדי כך שנצרך להביא ראיה לזה מהפסוק "ושב ה' אלקיך את שבותך", ומשמע שבהעדר ראיה זו היו יכולים לומר באופן אחר (ועאכו"כ שאם רשב"י לא הי' אומר זאת, לא היו יודעים מזה) – ולכאורה, הרי זה דבר הפשוט?

ב. אותו ענין מובא גם בירושלמי⁵: "תני רשב"י בכל מקום שגלו ישראל גלת השכינה עמהן", ובהמשך מונה בפרטות "גלו למצרים וגלת השכינה עמהן . . גלו לבבל וגלת שכינה עמהן . . גלו למדי (שזוהי עילם, כפי שאומר שם) וגלת השכינה עמהן . . גלו ליון וגלת השכינה עמהן . . גלו לרומי וגלת השכינה עמהן" ומביא על כל גלות וגלות ראיה מפסוק.

והנה אנו רואים כאן, שהוא מביא לא רק את הענין דגלות מצרים וגלות בבל (עם ראיות מפסוקים), אלא מונה את כל הגלויות.

ולכאור' גם כאן קשה: היות ואומרים ש"בכל מקום שגלו ישראל גלת השכינה עמהן", למה צריכים למנות כל גלות בפרטות?

ג. והביאור בזה יובן בהקדים החילוק בין כל הגלויות:

מבואר בכתבי האריז"ל⁶ שגלות מצרים היא ההתחלה והשרש דכל הגלויות, ולכן רואים בגלות מצרים שכל הענינים של בני ישראל היו אז בגלות, עד כדי כך⁷ ש(בגאולת

(5) תענית פ"א סה"א.

(6) ל"ת פ' תצא. ס' הליקוטין שם. וראה ב"ר פ"טז, ה.

(7) וראה זח"ב קע, ב. מכילתא עה"פ בשלח יז, כח (כט).

מצרים) הי' צורך "לקחת לו גוי מקרב גוי"⁸, ולכן קרבן פסח הי' באופן ד"ראשו על כרעיו ועל קרבו"⁹.

[ובפנימיות הענינים: הענין דגלות מצרים הוא¹⁰ כתר דלעו"ז, למעלה מסדר ההשתלשלות. לאחמ"כ זה יורד להשתלשלות דגלות, החל מגלות בבל הנקרא "רישא דדהבא"¹¹, היינו, ראש לקליפות דגלות (כפי שזה כבר בהשתלשלות), ואח"כ באות הגלויות שלאח"ז – גלות מדי, גלות יון וגלות רומי, כמבואר בכתבי האריז"ל¹² ד' הדרגות שבד' הגלויות.

וכיון שלכל גלות יש את ענינה הפרטי – לכן, לאחרי רשב"י אומר¹³ "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין" (שזה קשור עם כך שאצל כל יהודי ישנו ה"ושכנתי בתוכם"¹⁴, "שכינה עמהן"), אומר רשב"י שלכל לראש כאשר ישנו הענין ד"בכל מקום שגלו", היינו, הכתר הכללי דלעו"ז הקשור עם ענין הגלות, אומרים ע"כ ש"שכינה עמהן", היינו, הכתר הכללי של השכינה.

אמנם, מאחר שזקוקים לברר אח"כ את פרטי הגלויות – מונה את כל הפרטים שישנם בענין הגלות:

בתחילה הענין ד"גלו למצרים" – כתר דלעו"ז, היינו, כתר הפרטי כפי שהוא בכתר גופא (כללות ענין הגלות), שזה כבר כפי שהכתר קשור עם ראשית ההשתלשלות, ואח"כ באים כל הד' גלויות שלאח"ז, ד'

(8) ואתחנן ד, לד. וראה יל"ש עה"פ רמז תתכח. הגש"פ עם לקוטי טעמים כו' ע' תרנו ואילך.

(9) בא יב, ט. וראה גם הגש"פ שם.

(10) ראה גם לקו"ש חט"ז ע' 91, ובהנסמן שם.

(11) דניאל ב, לח. וראה שמו"ד פל"ה, ה.

(12) ל"ת וס' הליקוטין שם.

(13) סוכה מה, ב. ירושלמי ברכות פ"ט ה"ב, ועוד.

(14) תרומה כה, ת. וראה ר"ח שער האהבה פ"ו קרוב לתחלתו.

העצה היחידה שנשארה שהגוי לא ירצה לקחת

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

[. .] עכשיו הם רוצים לחזור שוב על אותו דבר – הם רוצים להחזיר שטחים, אף-על-פי שדעת אנשי-הצבא היא שאסור להחזיר שטחים, כי זה יכול לגרום לקרבנות, רחמנא-ליצלן, ואעפ"כ הם רוצים למסור שטחים!

וכל ההתמקחות היא רק – מה יקבלו תמורת זה: האם פתק אחד או כמה פתקים; חתימה אחת או כמה חתימות, או כמה דולרים.

ואחר-כך אומרים שזה 'הישג דתי', ושהם מדברים בשם "תורת משה", רחמנא-ליצלן. אחרים אומרים זאת בשם 'קארל מארקס' (ואפילו לשיטתו זה גם לא נכון, כי זה נוגע לפיקוח-נפש), ואלו אומרים זאת בשם "תורת משה"....

וכאמור, שהם רוצים לתת את חברון, ומדברים אפילו על ירושלים העתיקה והכותל המערבי – אלא שהם מחפשים עצות כיצד יוכלו לומר שזה "הישג צבאי"!

עלינו ללמוד מהגרועים שבהם: כאשר היתה בארצות-הברית "פרשת וטרגייט" עם הנשיא*, הורידו אותו מכסאו. הגם שזה לא דבר חדש, ככה הי' עם הנשיאים שלפניו ולאחריו וזה טבע הענינים (לא צריך לדבר על זה, כיון ש"הוי מתפלל בשלומה של מלכות") – אף-על-פי-כן, אנו נמצאים כעת בכזו תקופה, שאם מגלים דבר כזה, אי-אפשר להשאר לשבת על הכסא;

אבל שם [=בארץ-ישראל] זה בדיוק הפוך: אם מוצאים אצל מישהו דבר כזה – ישאירו אותו על הכסא, ואדרבא: אם רב יגיד היפך מצפוננו – יתנו לו משרה עבור זה; ואם הוא יגיד שצריך להיות גיור שלא כהלכה – הוא יקבל כסף למוסד שהוא עומד בראשו; אבל אם הוא יאמר שצריך גיור כהלכה – יעכבו את התקציבים למוסד שלו וכו'.

וכיון שעליהם כבר אי-אפשר לפעול, בגלל שהם כבר החליטו למסור וכו' – אזי העצה היחידה שנשארה היא, שיתכן שהגוי לא ירצה לקחת את זה. ויהי רצון שאכן כך יהי', שהגוי לא ירצה לקחת את זה, כיון ש"לב מלכים ושרים ביד ה'".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ חיי-שרה, מבה"ח כסלו ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

(* אירעה עם הנשיא ניקסון שציתת ליריבו הפוליטיים במלון 'טרגייט'.

השוחרד שהפריע לנצח במלחמת לבנון

[. .] וכך נמשכת הירידה בכיוון זה – "החילות לנפול לפניו" – ויתור אחר ויתור; ועד-

ב"שעת הדחק" זמן הגלות סומכים על רשב"י

[. .] ובכל זה ניתוסף עוד יותר ב"יום זכאי", יום שמחתו של רשב"י, אשר, "כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", היינו, שכאשר נמצאים "בשעת הדחק" זמן הגלות, סומכים ונשענים ("משפארט זיך אן") על רשב"י – לא רק ענין של תפלה ובקשה, השתטחות על הציון וכו', כי אם, "לסמוך עליו" ממש.

ובפשטות – שבדאי יוצאים מהגלות בזכותו של רשב"י, "בהאי חיבורא דילך . . יקפון ב' מן גלותא ברחמים", כאמור, "כי תבואו אל הארץ", כניסה לארץ ישראל בפועל ממש, ובאופן ד"ואולך אתכם קוממיות", כן תהי לנו – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בעגלא דידין ממש.

(משיחת ש"פ אמור, ערב ל"ג בעומר, ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין

[. .] והעיקר – שכל זה יהי בזריות,

ויתירה מזה – שאין צורך ב"זריות" (ששייך לומר רק בענין שצריך לבוא בעתיד, שיבוא באופן של זריות), מכיון שכבר ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין, ועד לאמצע שהוא באופן של שלימות, ע"ד אמצע החודש, ש"קיימא סיהרא באשלמותא",

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בתכלית הזריות, "לא עיכבן המקום כהרף עין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח – בלתי מוגה)

תפקידם של ה"סוסים"

[. .] ומה שישנם כאלו שאינם רואים זאת – הרי ידוע הפתגם שמחשבתו של הסוס אודות ה"תבן" אינה משנה את המציאות שאודותיו חושבים ה"חכמים" היושבים בעגלה... ואדרבה – תפקידם של ה"סוסים" לסייע ולהביא את החכמים למחוז חפצם, אלא שיש צורך להכות את הסוסים ("שמייסן די פערד") – ב"מקל נועם" כמובן, וכב' הגירסאות שבדבר: (א) להכות את הסוסים כדי שידעו שהם סוסים. (ב) להכות את הסוסים עד שתתבטל "סוסיותם" ("זיי זאלן ווערן אויס פערד"), וזאת – כאשר נמצאים במצב של נשמות בגופים! (משיחת ש"פ בחזקוטי ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

הדרגות דהשתלשלות.

וכיון שבכל ענין של גלות זקוקים לעבודה פרטית בפני-עצמה הקשורה במיוחד עם אותה הגלות, לכן מביא את הפסוקים הכתובים בתורה שבכל גלות פרטי "שכינה עמהן", והא גופא שענין זה כתוב בתורה נותן את הכח לעבודה הפרטית הקשורה עם הגלות הפרטית, כיון שהתורה משנה את מציאות העולם¹⁵.

אלא שבתלמוד בבלי הוא מסתפק בהבאת שני הענינים הכלליים שבגלות, "גלו למצרים" ו"גלו לבבל", שגלות מצרים היא כללות ענין הגלות כפי שהיא למעלה מהשתלשלות, וגלות בבל היא ראשית ההשתלשלות דגלות כנ"ל, ומהם משתלשלות אח"כ שאר הגלויות שלאח"ז; משא"כ בירושלמי מביאים את כל ד' הגלויות הפרטיות.

ולכן (גם בתל' ירושלמי) מביאים על כל ענין של גלות פסוק מהתורה ש"שכינה עמהן", כי מכך מקבלים את הכח לעבודה הפרטית הקשורה עם הגלות הפרטית, כנ"ל.

ד. והביאור בזה [בפרטיות יותר ובנוגע לפועל]:

כאשר יהודי נמצא בגלות, הרי למרות שהנשמה אמנם לא הלכה לגלות¹⁶, אבל הגוף הוא בגלות, ז. א. הגוף בכללותו נמצא בגלות, והמושל עליו הוא שר המדינה,

– זוהי ה"הנחה" שישנה כשנמצאים בגלות: דמכיון שחיים בין אומות העולם ובאופן של גלות (לא רק בני ישראל הנמצאים בחו"ל, אלא אפי' בני הדרים בארץ הקודש) – אזי הנחת הגוף היא שעליו להתנהג כמו

15) כדרשת חז"ל (ירושלמי כתובות פ"א ה"ב) על הפסוק (תהלים נז, ג) "לא-ל גומר עלי", שכאשר ב"ד פסקו לעבר את השנה נעשה שינוי בטבע העולם כו'.
16) ראה ספר המאמרים קונטרסים ח"א ע' 350. וראה גם שיחת י"ב תמוז תשי"ד (שיחות-קודש והוצאת תש"ס) ע' 356. וש"נ.

הגוף של השני, שהוא אינו יהודי.

וזהו כללות הענין ד"גלו למצרים" (מל' מיצרים וגבולים), שהוא מעמיד את עצמו במדידה והגבלה בהנהגה דמצרים – עכ"פ בנוגע להגוף.

ועל כך אומרים לו, שעוד לפני עבודתו הפרטית לצאת מהגלות – כבר "שכינה עמהן"! לא משאירים אותו לבד שאז ביכולתו לחשוב כיצד אפשר להסדר ("זיך איינקערן") עם כל העולם – אלא מלכתחילה כבר "שכינה עמהן".

ואח"כ זה משתלשל בפרטי הגוף – איך יתנהג הראש, איך יתנהג חלק האמצעי הקשור עם הרגש הלב וכיצד ינהג הגוף בנוגע למעשה בפועל – שאלו הם פרטי הגלויות דגלות בבל, מדי, יון ורומי, שאין כאן המקום להאריך בזה.

ומוסיפים ואומרים לו ש"הקב"ה עוזרו"¹⁷, ובמילא יונח אצלו שאינו שייך לענין הגלות, ומכיון ש"שכינה עמהן", אזי כשם שהוא בטוח שהקב"ה יצא מהגלות כך עליו לבטוח שייצא בעצמו מהגלות.

וביודעו שמדובר רק בענין זמני, ובודאי נצא מהגלות – הוא עוסק בזה ביתר מרץ וביתר בטחון, ביודעו שבדאי יצליחו בזה.

לאחר מכן זה משתלשל בכל פרט במיוחד: בשכל, ברגש שבלב ובשכל ורגש הקשורים עם מסקנא בנוגע לפועל, עד למעשה בפועל – שבכל ענין וענין "שכינה עמהן".

וזה פועל עליו שלא יהי שקוע (ובטל) בגלות, אלא אדרבא, יעמוד בתוקף, ויעשה כל התלוי בו בכדי לקרב את הגאולה.

ה. ויתירה מזו, מוסיפים ואומרים: "ואף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן".

דלכאורה הרי זה דבר הפשוט שכאשר בני ישראל כבר אינם נמצאים בגלות, השכינה גם

17) קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.

המלכים הקב"ה נמצא בגלות, הרי מובן גודל השמחה כאשר יוצאים מהמעמד ומצב דחושך כפול ומכופל של הגלות לחירות האמיתית שתהי' בגאולה האמיתית והשלימה,

– עד"ז כשמדובר על גאולת השכינה, "ושב ה' אלקיך את שבותך", הרי היא באותו האופן כפי שזה אצל בני", עם אותה השמחה ואותו דילוג וקפיצה מצד זה שנתגלה אלוקות בעולם.

ז. ומכאן מקבלים חיזוק ונתנית כח נוספים בעבודת האדם:

אפי' אחד כזה שמוותר ח"ו וצועק מה כל הרעש ("דער געוואלד") שהוא ישאר עוד רגע אחד בגלות, ומדוע בשביל הרגע הזה עליו להתאמץ, לשנות את טבעו ולעסוק בעניינים של יהדות, הן בקשר לעצמו והן בהפצת היהדות והתורה בקשר ליהודי שני,

[וממשיך לטעון, ש]לאחרי תשע עשרה מאות שנה בגלות לא איכפת לו להיות עוד רגע בגלות, ובלבד שיוכל לישון בשלוה ברגעי הגלות האחרונים... הוא כבר עמל מספיק, ועתה רצונו לישון ולא להתאמץ.

ובמילא – טוען – שלא ניגע אותו ונאמר לו שמוכרח להפחית זמן משנתו עבור לימוד תורה, ומוכרח לקיים מצוות בהידור שלכן עליו לתת עוד כמה דולרים לעניינים של תורה ומצוות, וכדי שהגאולה תבוא בהקדם האפשרי עליו להתעסק עם יהודי שני ביתר להט – עתה רצונו לנוח, הוא יהודי עייף ("א פארמאטערטער איד") מ-19 מאות שנות גלות, במילא, שיניחו לו לישון בנחת בימי הגלות האחרונים, בכדי שיקום לביאת משיח צדקנו טרי וערני...

הוא מוחל על כך שהגאולה תבוא רגע קודם, לא איכפת לו שהגאולה תהי' רגע מאוחר יותר – ברצונו להנות ברגעי הגלות האחרונים מהרחבות שישנה בארצות הברית,

כן אינה בגלות (כנ"ל סוס"א), שהרי כל הענין בזה שהשכינה היתה בגלות הוא רק משום שבנ"י היו בגלות ו"שכינה עמהן" –

אלא החידוש כאן גדול יותר:

בנ"י פועלים ע"י עבודתם בזמן הגלות ש"כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן. . הקב"ה שב עמהן כו" – השכינה יוצאת מהגלות באותו האופן כפי שבנ"י יוצאים מהגלות.

זאת אומרת, השכינה אינה יוצאת מהגלות בדרך ממילא מאחר שבנ"י כבר אינם בגלות – אלא השכינה יוצאת מהגלות באופן כפי שהגלות היתה מצד עצמה (לא מצד בני"י)¹⁸, ולאחמ"כ באה הגאולה.

ומדוע השכינה יוצאת מהגלות? – לא מצד עצמה ובדרך ממילא, אלא משום ש"שכינה עמהן", כלומר, יהודי ע"י עבודתו פועל לא רק את הוצאתו הפרטית מהגלות אלא גם הוצאת השכינה מהגלות, מההעלם והסתר שישנו על אלוקות – כיון שנמצאים ב"עולם" מל' העלם והסתר¹⁹, עאכ"כ כפי שזה בזמן הגלות; ויהודי ע"י עבודתו פועל את הוצאת השכינה מהגלות ומגלה אלוקות בעולם!

ולכן, ההרגשה ("דער געפיל") והמעמד ומצב של השכינה הוא ממש כאילו היתה בגלות מצד עצמה ואח"כ יצאה מהגלות.

ו. ובזה יובן מה שאומרים "ושב ה' אלקיך את שבותך", היינו, ש"הקב"ה שב עמהן מבין הגלויות" באותו האופן כפי שזה אצל בני":

כשם שאצל בני"י ישנה שמחה גדולה מכן שיוצאים מהגלות, כמשל ה"בן מלך שהי' בשבי' וטוחן בבית האסורים" – עם כל השוונות המובאים בתניא²⁰ – ואח"כ "יצא לחפשי אל בית אביו המלך", עד"ז הוא גם בנוגע לענין הגלות, שבנו יחידו של מלך מלכי

(18) ראה בסוף הסעיף.

(19) לקו"ת שלח לז, ד. ובכ"מ.

(20) פל"א (מ, סעי"א ואילך).

אם כל היהודים יגזרו יחד שמשיח יבוא מיד...

משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"א במלאות 30 שנה לאמירתה תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

הרי נאמר¹ "ועמך כולם צדיקים", ואם-כן, כשכל בני ישראל נאספים יחדיו, נעשים כולם לצדיק אחד גדול, "מיוחד שבעדרו"².

וכאשר הם גוזרים ומכריזים כולם ביחד בגלוי ובקול רם שמשיח יבוא "נא" – באנגלית וגם בשפות אחרות, עד ללה"ק ובינתיים גם באידיש [שזו השפה בה השתמשו הבעש"ט ורבותינו נשיאינו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאמירת תורה, קבלה וחסידות, כפי שכתוב באגה"ק³] – בודאי שהקב"ה מקיים את הגזירה, "ותגזור אומר ויקם לך"⁴ – שמשיח בא "נא", ו"מיד הן נגאלין"⁵.

וכידוע הסיפור עם הצ"צ, שהתייצב באסיפה בפעטרבורג עם שרי המלוכה, ודיבר לפנייהם בתוקף ובחריפות מתוך מסירות נפש. וכששאלו אותו אח"כ – הרי יש לו עדת חסידים, וכיצד יכול להתייצב כך במס"נ? ענה: שתי תשובות בדבר, בסגנון הש"ס – תירוץ ו"איבעית אימא": (א) יש את הבנים. (ב) כאשר כל היהודים יחליטו ויתאספו כולם יחדיו – הם יכולים לפעול הכל!

ועד"ז בענייננו: כאשר כל היהודים באים יחד ונעשים צדיק אחד גדול, וגוזרים ומכריזים שמשיח יבוא תיכף ומיד – ודאי שזה נפעל בפועל למטה מעשרה טפחים,

והולכים ביחד עם משיח צדקינו לארץ ישראל, ושם גופא בירושלים, ושם גופא בביהמ"ק,

והגוים יביאו אותם לשם "כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור"⁶, ויקויים "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך"⁷.

ואזי יהי' העולם נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו, כדמוכח מזה גופא שמשיח עדיין לא בא – ביאת משיח צדקנו זה דבר נורמלי, ומכיון שמשיח עדיין לא בא מוכרחים לומר שהעולם איננו נורמלי –

אזי דבר זה יתבטל ומשיח יבוא בפועל, בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש ובעגלא דידן.

(בלתי מוגה)

(4) איוב כב, כח.

(5) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(6) ישע"י סו, כ.

(7) שם מט, כג.

(1) ישע"י ס, כא.

(2) יומא לד, ב.

(3) סכ"ה (קמא, א). וראה לקו"ש חכ"א ע' 446

ואילך.

את העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים" – ישראל עם קרובו, אשתו, על אחת כו"כ!
ובלשון הכתוב: 14 "שארה כסותה ועונתה לא יגרע", וכל זה – לפי הבנת וטובת האשה, כנסי, שכן, אם יתן מזון ("שארה") המתאים לו אבל אינו מתאים לאשה (שאינה יכולה לאכול, או שאינה מרוצה ממנו כו') – אין זה "שארה" (מזון שלה), ועד"ז בנוגע ל"כסותה" – בהתאם לצרכה וכבודה כו"כ, 15 ועד"ז בנוגע ל"עונתה" – באופן של פיוס וברצון דוקא (כמבואר ברמב"ם¹⁶).

ולכן, אין עצה אחרת, אלא אם כן לעשות רעש באמת ("מאכן דעם אמת'ן געוואלד")...
(כ"ק אדמו"ר שליט"א חייק, ואמר:)

לדפוק על השולחנות כמו שצריך לדפוק על השולחנות – אזי יצטרכו לשבור את השולחנות... ואז, לא יהי' היכן להניח הכוסות, ומה גם שאלו שישנים לא יהי' להם שולחן להשען עליו... ובמילא, מוכרחים השולחנות להשאר בשלימותם;

אבל, למאי נפק"מ מה קורה עם השולחנות וכל שאר הענינים, העיקר הוא – שצריכים את משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, ובגלוי ממש, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה' וינצח, ויבנה מקדש במקומו"¹⁷, או באופן ד"זכו, עם ענני שמיא"¹⁸, שאז ירד ויתגלה ביהמ"ק מן השמים¹⁹.

ובפשטות – שבעגלא דידן ממש, "לא עיכבם אפילו כהרף עין", נראה את קיום היעוד "ואולך אתכם קוממיות", ונראה ש"לילה כיום יאיר", ונראה בגלוי את הפירוש של כל הברכות דשיעור חומש היום באופן של **ברכות נגלות**, בטוב הנראה והנגלה למטה מעשרה טפחים, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", כולל – "הגדושה" (כמ"ש בסידורו של הבעש"ט), "כוכי רוי"²⁰, באופן ד"די והותר"²¹, במהרה בימינו ממש.

[ניגנו "ווי וואַנט משיח נאָו" בהתלהבות עצומה משך כשעה ומחצה!...²²]

(משיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

- 14) משפטים כא, י"ד.
- 15) רמב"ם הל' אישות פ"ג ה"א ואילך.
- 16) הל' דעות פ"ה ה"ד. הל' איסורי ביאה פכ"א.
- ה"ב.
- 17) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.
- 18) סנהדרין צח, א.
- 19) פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.
- 20) תהלים כג, ה.
- 21) ע"ד ויקהל לו, ז.
- 22) ראה המסופר על-דבר-זה ביומן תשמ"ו שנדפס ב"יחי המלך" גיליון תרכב עמוד 13 ואילך.

להנות מכספו.

זאת למרות שאינו משתמש בכסף, אלא רק יושב וסופר את הנירות ("די פאפירלאך") ומחשב כמה דולרים יש לו בבנק...

איזו הנאה יש לו מכך?!

לצדקה נותן לא יותר מאשר כך וכך, לפרנסת בני ביתו מוציא כך וכך בלבד – שהרי גם אם ירצה אין ביכולתו לאכול מאכלים טובים כל היום כולו ומוכרח לנוח בין סעודה אחת לשני' מאחר שזהו טבע הגוף – וא"כ, הוא אינו יכול להוציא את כל כספו עבור פרנסת בני ביתו,

וגם אם יחפץ בלבושים הכי יקרים, אין ביכולתו ללבוש יותר מ-18 לבושים – כהדין בהל' שבת²¹ שכמות הלבושים הגדולה ביותר שמותר לצאת בהם בשבת (ע"י לבישתם) היא 18 בלבד, ונמצא שגם אם יש לו כ"כ הרבה דולרים ורצונו לקנות 36 לבושים – זה לא יעזור לו, משום שאינו יכול ללבוש יותר מ-18 לבושים...

ואם-כן, מה יוצא לו מכספו – רק מה שניתוסף (בחסבוני כספו) עוד "אפס" ("נאָך אַ "זיראַך" – כפי שנקרא עתה), שאזי מתעשר עשר פעמים ככה, וצועק: שישו בני מעי!...

– מה יש לך מהדולרים? תשתמש איתם לדבר טוב!

– אך הוא אומר: לא! עליו להיות גביר...

– מה ייצא לך מכך שתהי' "גביר", שיהיו לך עוד כל כך הרבה "אפסים" לאחרי המספר הראשון ("אזוי פיל "זיראַס" נאָכן איינס")!...
זה הרכוש שלו, ולכן אינו מרשה לעצמו להשתמש בדולרים עבור עצמו, ולא עבור יהודי שני, וכו' וכו'.

ת. אומרים לו, אע"פ שיש לו רצון להנות

21) שבת קכ, א במשנה. ע"ש (ובגמרא) – הובא בנ"כ הרמב"ם הל' שבת פכ"ג ה"כ ואילך. והרי אין מחלוקת במנין הלבושים שאדם יכול ללבוש בפ"א.

מכספו וכו', שלכן מוותר על כל הענינים ולא איכפת לו להשאר בגלות וכו' – אבל תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס מקום!

זועקים הגבירים: היתכן, הוא התייגע כל כך הרבה לאסוף דולרים, והחביא אותם בבנק שנותן כך וכך אחוזים (אחוז אחד יותר מהבנק השני) – ולפתע מגיע משיח וכל המציאות שלו לא תתפוס שום מקום, לא יצטרכו את הדולרים כיון שיהי' אז "לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה"²² – יאמרו לו: יש לך כל כך הרבה דולרים, מי צריך את זה עכשיו?! זה כבר לא מטבע המהלכת!

במילא הוא צועק, שיניחו לו להשאר עוד מעט בגלות, כי ברצונו להנות מכספו עד שהמפרסמים את רשימת המליונרים בארה"ב יכניסו גם אותו לרשימה זו – עבור זה כדאית לו הגלות!...

ומי מדבר עוד על כך שתהי' לו מכונית אחת יותר מזולתו, אשר בה הוא לא יישב במושב הנהג שהרי עבור זה יש לו משרת מיוחד שמסיע אותו, ואף שהמשרת מזיק ושובר את רכבו וכו' – אבל העיקר שהוא יושב במושב האחורי... הנהג יושב במושב הקדמי, ואותו הושיבו מאחור ("אָוועקגעזעצט פון אונטן"), ובה מתבטא כבודו – שיושב מאחור ומכריז: שישו בני מעי, אני הגביר!...

אין הוא מרגיש כלל שנמצא בגלות, היות ורק כשמרגישים באמת מהי "חירות" אזי ניתן להרגיש באמת מהי "גלות" – אך הוא מלכתחילה נולד במעמד ומצב זה, ושכנעו אותו שחירותו מתבטאת בכך שיתוסף לו עוד דולר, וכל דולר נוסף יתוסף בחירותו, וכשהי' לו עוד שני דולרים יהי' עוד יותר בחירות, וכשיתוספו לו עוד שלשה דולרים הוא כבר אדם מורם מעם!...

22) עמוס ח, יא.

מדור ניצוצות של משיח מוקדש לעילוי נשמת
הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר
נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסת, ה'תשע"א
יה"ר שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכו, בגאולה האמיתית והשלימה

לדרוש מהבעל: "עד מתי"!?!

כותב הרמב"ם¹: "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה". וכפי שמוסיף במק"א² "שנאמר³ אל תחרוש על רעך רעה והוא יושב לבטח אתך".

ובענין זה נשאלת שאלה – ע"פ נגלה – בנוגע לכללות הנישואין דהקב"ה עם כנס"י, בעת מ"ת (כפי שכבר דובר פעם בארוכה⁴):

מכיון שמפורש בתורה "וקם העם הזה וזנה וגו' ועזבתים גו"⁵, "וישליכם אל ארץ אחרת גו"⁶, נמצא, שבעת הנישואין, במ"ת, הי' בדעתו של הקב"ה לגרש, ח"ו, את כנס"י – היפך דין התורה (גם בנוגע להקב"ה, "מגיד דבריו ליעקב גו"⁷, "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות" ⁸) "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה"!?!

ואין לומר שבנדו"ד הרי זה באופן ש"הודיעה בתחלה שהוא נושא אותה לימים", שאז "מותר"² (מפני שאין זה באופן ד"יושב לבטח אתך") – שהרי, מובן וגם פשוט, שמכיון שהדבר תלוי בדעתם ורצונם ("אין האשה מתקדשת אלא לרצונה"⁹), בודאי לא יסכימו ישראל – בהיותם "עם חכם ונבון"¹⁰ – לנישואין שאינם אלא לימים בלבד!

ומכיון שכן, אין להקב"ה ברירה, כביכול, שהרי אסור לו לשאת אשה ודעתה לגרשה, ולאידך, "להחליפם"¹¹ באומה אחרת איני יכול!

ומכיון שכן, בהכרח לומר שמלכתחילה אין כאן ענין של גירושין כלל, ומעולם לא הי' בדעתו לגרשה ח"ו, ובלשון ישעיה הנביא¹² – נביא הישועה – "אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיו" (בתמי'), כלומר, אין מציאות כזו!!

ומה שיש למראית-עין וכיו"ב – יתרץ משיח צדקנו, או שכבר מתורץ הדבר – שאין זה אלא למראית-עין בלבד.

ומכיון שכן, מי מעכב בידו?!

בנוגע ליהודי – כותב הרמב"ם¹³ (בשיעור דיום השבת) ש"רוצה להיות מישראל ורוצה הוא לעשות כל המצוות כו", אלא, "יצרו הוא שתקפו"; – אבל בנוגע להקב"ה – לא שיך דבר כזה!

ובמילא, מתחזקת עוד יותר הצעקה: "עד מתי"...

מכיון שהקב"ה נשא לאשה את כנס"י – חייב לזון אותה, ובמכ"ש וק"ו: אם הקב"ה זון

(1) הל' גירושין פ"י הכ"א.
 (2) הל' איסורי ביאה פכ"א הכ"ח.
 (3) משלי ג, כט.
 (4) שיחת ש"פ קרח תשמ"ה סל"ג-מגג (התוועדות ח"ד ע' 2378 ואילך).
 (5) וילך לא, טז-יז.
 (6) נצבים כט, כז.
 (7) תהלים קמז, יט.
 (8) שמור"ד פ"ל, ט.
 (9) רמב"ם הל' אישות רפ"ד.
 (10) ואתחנן ד, ו.
 (11) רות רבה פתחתא ג. וראה לקו"ש חיי"א ע' 3. וש"נ.
 (12) ישעיה נ, א.
 (13) הל' גירושין ספ"ב.

וכאשר עומד במעמד ומצב כזה – שמתחנן ורוצה להשאר עוד בגלות כדי שיוכל להנות מכספו וכו' – אזי מפני שהקב"ה הוא עצם הטוב וטבע הטוב להטיב²³, מוותר לו הקב"ה ("גיט ער אים נאך"). וכידוע הפירוש שהפשטנים מפרשים²⁴ על הפסוק²⁵ "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" – שהקב"ה נותן לכל בעל חי כפי רצונו, וגם כשהרצון עקום מוותר לו הקב"ה.

ט. אך הרי סוף-כל-סוף רחמנות עליו, וצריך להוציאו מגלותו (אצל הדולרים) – על-כן מספרים לו, שבכל רגע שנמצא בגלות "שכינה עמה" – הקב"ה נמצא בגלות יחד איתו, בגלל שהוא נמצא בגלות.

ואין ענין יוצא מידי פשוטו – ענין זה אינו דרוש או פשט"ל, ולא רוצים לשכנע על-ידו מישהו כדי שיהי' לו לב רגוע, אלא ענין שכתוב ב"תורת אמת" – שכאשר יהודי נמצא בגלות, הוא מחזיק יחד איתו את השכינה בגלות, את ה"חלק אלוהה ממעל ממש"²⁶.

וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בתניא²⁷ בנוגע לעבירה, שאפי' אם היא רק "לפי שעה" הרי זה "כמשל האוחז בראשו של מלך ומורידו למטה וטומן פניו בתוך וכו'".

(23) ראה עמה"מ שער שעשועי המלך רפ"א. שעהיה"א פ"ד.
 (24) מצו"ד עה"פ.
 (25) תהלים קמה, טז.
 (26) תניא רפ"ב.
 (27) ספכ"ד.

מוקדש לעילוי נשמת
 הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי
 מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
 ולע"ז זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
 יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה